

Старійшина Рассел М. Нельсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Виявляйте свою віру

День у день, на вашому шляху до вашої вічної долі, примножуйте вашу віру. Проголошуйте свою віру! Проявляйте свою віру!

Дорогі брати і сестри, ми висловлюємо вам наші найтепліші почуття любові і вдячності. Ми вдячні за те, що нам було доручено працювати з вами.

Під час нещодавнього польоту наш пілот оголосив, що при зниженні ми попадемо у зону турбулентності і що всі пасажери мають надійно пристебнути ремені безпеки. Як очікувалось, ми дійсно відчували турбулентність. Вона була потужною. По проході і за кілька рядів позаду мене налякана жінка запанікувала. З кожним жакливим ривком і різким поштовхом вона голосно кричала. Її чоловік намагався заспокоїти її, але безрезультатно. Вона продовжувала істерично волати доти, доки ми не пройшли через цю зону турбулентності й безпечно приземлилися. У період її тривоги я співчував їй. Оскільки віра є протиотрутою від страху, я безмовно жадав, аби я міг зміцнити її віру.

Пізніше, коли пасажери виходили з літаку, чоловік цієї жінки заговорив до мене. Він сказав: “Пробачте, моя дружина була так нажахана. Єдине, що я міг зробити, аби втішити її, це сказати їй, що старійшина Нельсон на цьому літаку,

так що тобі не треба хвилюватися”.

Я не впевнений, що моя присутність на цьому літаку хоч якось заспокоїла її, але я скажу, що одним з фактів реальності земного життя є те, що нашу віру буде випробувано і перевірено. Іноді ці випробування приходять, коли ми стикаємося з тим, що здається фатальним. Для цієї переляканої жінки літак, що несамовито трясся, представляв один з тих моментів, коли ми віч-на-віч стикаємося з силою нашої віри.

Коли ми говоримо про віру—віру, яка може зрушити гори—ми не говоримо про віру в цілому, а про віру в Господа Ісуса Христа. Віра в Господа Ісуса Христа може зміцнюватися в міру того, як ми дізнаємося про Нього і живемо за своєю релігією. Учення Ісуса Христа було задумано Господом, аби допомогти нам примножити нашу віру. Однак у сучасній мові слово *релігія* для різних людей має різні значення.

Слово *релігія* буквально означає “перев’язувати” або “прив’язуватися” до Бога¹. Питання, яке ми можемо поставити собі—чи так надійно ми прив’язані до Бога, що наша віра це показує чи ми насправді прив’язані до чогось іншого? Наприклад, в понеділок вранці я почув розмови щодо професійних спортивних ігор, які відбулися в минулу неділю. І я розмірковував про декого з цих палких фанів стосовно того, чи їхня “релігія” “прив’язує” їх тільки до якогось стрибаючого м’яча.

Ми можемо запитати себе, у що ми віримо? У команду? У бренд? У знаменитість? Навіть найкращі команди можуть програти. Знаменитості можуть зникнути. Є тільки Один, в Кому ваша віра завжди в безпеці,—і це Господь Ісус Христос. І вам треба виявляти свою віру!

Бог проголосив у *першій* із Своїх десяти заповідей: “Хай не буде тобі інших богів передо Мною!”² Також Він сказав: “Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся”³. Ще так багато людей знаходять спокій тільки в своєму банківському рахунку або беруть приклад зі своїх побратимів.

Лікарі, академіки й політики часто випробовуються вірою. У гонитві за своїми цілями, виявиться їхня релігія чи буде прихована? Чи прив’язані вони до Бога чи до людини?

Я пройшов подібне випробування кілька десятиліть тому, коли один з моїх колег медичного факультету засуджував мене через те, що я не міг відокремлювати свої професійні знання від моїх релігійних переконань. Він вимагав, щоб я *не* поєднував їх. Як я міг не робити цього? Істина є істина! Вона неподільна, і жодною її частиною не можна знехтувати.

Звідки б істина не з'являлася: з наукової лабораторії або через одкровення, усяка істина йде від Бога. Усяка істина є частиною евангелії Ісуса Христа⁴. Проте мене просили приховати свою віру. Я не виконав прохання мого колеги. Я дозволив своїй вірі проявлятися!

У будь-яких кар'єрних прагненнях вимагається слідувати суворим стандартам точності. Вчені цінують свою свободу вираження думок. Але повну свободу не можна відчувати, якщо частина чийось знань частково обмежується людськими заборонами.

Духовну істину не можна ігнорувати—особливо Божественні заповіді. Виконання Божих заповідей приносить благословення, завжди! Порушення Божих заповідей тягне за собою втрату благословень, завжди!⁵

У цьому світі існує забагато проблем, бо він населений недоскональними людьми. На їхні цілі й бажання сильно впливають їхня віра або її відсутність. Багато хто ставить інші пріоритети вище за Бога. Деякі сумніваються у важливості релігії в сучасному житті. Як у будь-яку епоху, так і сьогодні є ті, хто знущується або засуджує свободу релігії. Дехто навіть звинувачує релігію за число бід у світі. Треба зізнатися, були часи, коли звірства скоювалися в ім'я релігії. Але життя за Господньою чистою релігією, що означає прагнення стати істинним учнем Ісуса Христа,—це спосіб життя і щоденне зобов'язання, яке забезпечить божественним скеруванням. Живучи за своєю релігією, ви застосовуєте свою віру. Ви дозволяєте своїй вірі проявлятися.

Господь знав, що Його дітям буде необхідно дізнатися, як Його знайти. “Бо тісні ті ворота,—сказав Він,—і вузька та дорога, що веде до піднесення ... і мало таких, що знаходять її”⁶.

Писання дають один із найкращих способів знайти свій шлях і залишитися на ньому. Духовні знання також забезпечують дорогоцінним захистом. Наприклад, протягом всієї історії такі інфекції, як “пологова гарячка”, забрали життя багатьох

невинних матерів і немовлят. А втім, у Старому Завіті містилися точні принципи поводження з інфікованими хворими, написані понад 3000 років тому!⁷ Багато людей загинули через те, що людина в пошуках знань не прислухалася до Господнього слова!

Мої дорогі брати і сестри, чого нам бракує в нашому житті, якщо ми “завжди вч[имося], [але] ніколи не можемо] прийти до пізнання правди?”⁸ Ми можемо отримати величні знання з Писань і отримати натхнення через молитви віри.

Це допоможе нам у прийнятті щоденних рішень. Особливо, коли створюються і впроваджуються людські закони, Божі закони мають завжди бути нашим взірцем. У вирішенні спірних питань, ми маємо спочатку шукати Божого проводу.

Ми повинні “застосува[ти] усі писання до нас, ... нам на користь і в науку”⁹. Небезпека чатує, коли ми намагаємося поділити себе такими виразами, як “моє особисте життя” або навіть “моя найкраща поведінка”. Якщо людина намагається поділити своє життя на такі окремі відсіки, то вона ніколи не підніметься у повний зріст власної особистої цілісності—ніколи не стане повністю такою, якою *насправді* могла б стати.

Спокуса стати популярним може поставити громадську думку вище за Боже слово. Політичні кампанії і маркетингові стратегії широко використовують соціологічні опитування, аби сформувати свої плани. Результати цих опитувань є інформативними. Але їх навряд чи можна використати для виправдання непокори Божим заповідям! Навіть якщо “всі так роблять”, зло ніколи не буде добром. Лихо, брехня і темрява ніколи не будуть істиною, навіть якщо вони популярні. Слова у Писаннях застерігають: “Горе тим, що зло називають добром, а добро злом, що ставлять темноту за світло, а світло за темряву”¹⁰.

Після Першої світової війни стала популярною досить непристойна пісня. У підтримку аморальності, в ній обіцялося, що 50 мільйонів людей не можуть помилятися. Але насправді, 50 мільйонів людей *можуть* помилятися—цілковито помилятися. Аморальність все ще

залишається аморальністю в очах Бога, Який одного дня судитиме всі наші вчинки і бажання¹¹.

Страху і зраді, які переважають у світі сьогодні, протистоять віра і мужність моєї улюбленої дочки Емілі, яка тепер живе по той бік завіси. Коли земне життя покидало її охоплене раком тіло, вона ледве могла говорити. Але з посмішкою на своєму обличчі, вона сказала мені: “Тату, не турбуйся про мене. Я знаю, що зі мною все буде гаразд!” Віра Емілі виявлялася—і виявлялася чітко—у той хвилюючий момент, коли нам це було вкрай необхідно.

Ця красива молода мати п'ятох дітей повністю вірила своєму Небесному Батьку, Його плану і у вічне благополуччя її сім'ї. Вона була надійно прив'язана до Бога. Вона була абсолютно вірною завітам, укладеним з Господом і з її чоловіком. Вона любила своїх дітей, але перебувала в стані миру, незважаючи на її неминучу розлуку з ними. Вона вірила

у своє майбутнє і в їхнє також, тому що вона вірила у нашого Небесного Батька і Його Сина.

У 1986 році президент Томас С. Монсон сказав: “Звичайно, ми будемо стикатися зі страхом, зазнавати глузувань і натикатися на спротив. Маймо ж мужність кинути виклик громадській думці, мужність, щоб вистояти за принцип. Мужність, не компроміс, дарує усмішку Божого схвалення. ... Пам'ятайте, що всі люди мають свої страхи, але ті, хто дивиться своїм страхам в обличчя з [вірою], також є мужніми”¹².

Порада президента Монсона не залежить від часу! Так що я закликаю вас, мої дорогі брати і сестри: день у день, на вашому шляху до вашої вічної долі, примножуйте вашу віру. Проголошуйте свою віру! Проявляйте свою віру!¹³

Я молюся, аби ви надійно прив'язалися до Бога, щоб Його вічні істини були закарбовані на вашому серці навечно. І я молюся, щоб

протягом усього вашого життя ви проявляли свою віру! В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Коли народжується дитина, пуповина перев'язується лігатурою в двох місцях і розрізається між цими двома лігатурами. Лігатура (латинською *ligature*)—це нитка—надійна нитка. Слово *religi*a походить від латинського коріння, *re* означає “знову” або “назад до” і ймовірно, що *ligare* означає “зв'язувати” або “перев'язувати”. Таким чином, ми розуміємо, що релігія “прив'язує віруючих до Бога”.
2. Вихід 20:3. Крім того, Господь сказав: “Наверніться, і відступіть від ваших божків; і від усіх ваших гидот відверніть[ся]” (Єзекіль 14:6).
3. Учення і Завіти 6:36.
4. Див. Спенсер В. Кімбол, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Едвард А. Кімбол (1982), с. 391.
5. Див. Мосія 2:41; Учення і Завіти 8:30–33; 82:10. Цей принцип є істинним для всіх, бо “не дивитися Бог на обличчя” (Дії 10:34; див. також Мороній 8:12).
6. Учення і Завіти 132:22.
7. Див. Левит 15:13.
8. 2 Тимофію 3:7.
9. 1 Нефій 19:23.
10. Ісаія 5:20.
11. Писання вчать: “Прийдіть до Господа, до Святого. Пам'ятайте, що стежки Його праведні. Ось, ця путь для людини вузька, але вона лежить у вірному напрямі перед нею, і охоронець воріт є Святий Ізраїля; і Він не наймає ніякого слуги для того; і немає ніякої іншої путі, крім тієї, що крізь ці ворота; бо Його не можна обманути, бо ім'я Його Господь Бог” (2 Нефій 9:41).
12. Томас С. Монсон, “Courage Counts,” *Ensign*, лист. 1986, с. 41. Одного разу президент Монсон дав цю надихаючу настанову: “Щоб жити у піднесенні, ми маємо розвивати здатність зустрічати проблеми з мужністю, розчарування з бадьорістю, а перемогу зі смиренням. ... Ми—сини і дочка живого Бога, за Чийм образом ми були створені. ... Ми не можемо щиро дотримуватися цього переконання, не переживаючи нового глибокого відчуття сили і міці, а саме сили жити за Божими заповідями, міці протистояти спокусам сатани” (“Yellow Canaries with Gray on Their Wings,” *Ensign*, лип. 1973, с. 43).
13. “Відриньте від себе всю безбожність” (Мороній 10:32). Не слід боятися людини більше, ніж Бога (див. Учення і Завіти 3:7, 59:5).

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Я вам приклада дав”

Найкращим прикладом серед усіх людей, які будь-коли жили на цій землі, є наш Спаситель, Ісус Христос. ... Він запрошує нас наслідувати Його досконалий приклад.

Коли я обдумував свій обов'язок ділитися евангелією, то згадав про своїх близьких, чий ніжний вплив допоміг мені знайти призначений Богом шлях, який сприяв моєму духовному розвитку. У важливі моменти мого життя Небесний Батько благословляв мене кимось, хто достатньо турбувався про мене, аби допомогти мені зробити правильний вибір. Вони виконували слова Спасителя: “Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив”¹.

Коли я був дитиною, мій батько не був членом Церкви і моя мама стала малоактивною. Ми жили у місті Вашингтон, а батьки моєї матері жили на відстані понад 4000 км від нас у штаті Вашингтон. Через кілька місяців після мого 8-го дня народження бабуся Уїтл перетнула усю країну, приїхавши до нас у гості. Бабуся переживала, що ні я, ні мій старший брат не були охрищені. Я не знаю, що вона сказала про це моїм батькам, але я знаю, що одного ранку вона повила мене і мого брата у парк і поділилася з нами своїми почуттями про важливість хрищення і регулярного відвідування церковних зборів. Я не пам'ятаю, що саме

вона казала, але її слова якимось чином торкнулися мого серця і недовзі ми з братом охристися.

Бабуся продовжувала підтримувати нас. Я пам'ятаю, що коли б мене чи брата не призначали виступати в церкві, ми телефонували їй аби отримати якісь поради. Через кілька днів поштою приходив написаний від руки виступ. З плином часу її поради надходили у вигляді короткого плану, який вимагав з нашого боку більших зусиль.

Бабуся застосовувала дуже правильне співвідношення сміливості і поваги, допомагаючи нашому батькові зрозуміти, наскільки важливо те, що він возить нас на церковні збори. Усіма прийнятними способами вона допомагала нам відчувати потребу в евангелії у нашому житті.

А найважливішим було наше знання про те, що бабуся любила нас і що вона любила евангелію. Вона була дивовижним прикладом! Як же я вдячний за свідчення, яким вона поділилася зі мною, коли я був дуже юним. Її вплив змінив напрям мого життя, спрямувавши його до вічного блага.

Пізніше, коли я майже закінчив навчання в університеті, я закохався